

Saloma

Najina prva seansa se je začela tako, da je sredi mojega odmora za malico Saloma vsa panična, zadihana in odeta v napol raztrgane cape priletela v mojo pisarno, vrata pa je skorajda vrgla s tečajev. Preveč šokirana, da bi karkoli komentirala, sem jo opazovala, kako je hlastno jela zaklepiti vrata za seboj in se sesedla v stol šele ko je slišala tisti 'klik' varnosti.

Prepričana sem, da sem vanjo strmela s polnim grizljajem sendviča v ustih in skodelico kave še vedno na pol poti do mojih sedaj široko razprtih čeljusti. Prav gotovo bi bila tako osupla tudi obsedela tam še nekaj nadaljnjih minut, če ne bi tedaj še neznan prišlekinja spregovorila z nekoliko čudnim naglasom, a vendarle v povsem razumljivem jeziku: "Oprostite za takle vdor," je nekoliko plaho zamrmrala, v popolnem nasprotju s prejšnjim obnašanjem. Njene besede so me vendarle prebudile iz presenečenega transa, v katerega sem bila zapadla, in s prisiljenim nasmeškom sem zakrila vsebino svojih ust, četudi je bila škoda že davno narejena. No ja, vsaj slabših manir od dekleta, ki je tako nenadno vdrlo v mojo sobo, ne bi mogla imeti.

"In kaj je vzrok za takšen vdor?" sem jo pobarala prek ramena, medtem ko sem pospravljala žalostne ostanke malice, ki ji ni bilo usojeno, da jo dokončam. Z beležko v eni in nalivnim peresom v drugi roki sem svoj stol zvelkla izza pisalne mize in se posedla nasproti prestrašeni ženski.

Ta si je obotavljaje prijela rob razcapanega krila, z očmi pa je švigala povsod po pisarni, samo da me ne bi pogledala v oči. "Vidite, jaz...Pobegnila sem pred očimom," je hitro povedala vazi rož, ki so počivale na čajni mizici med nama. Ko ni dobila nobenega komentarja, si je drznila pogledati navzgor in se soočiti s preučujočimi očmi dolgoletnega psihologa. "Okar je oče umrl in se je mama poročila z njegovim bratom...Stvari preprosto niso več iste. Herod je grozen očim. Vse tedne samo popiva in se zabava in z materjo se nič ne ukvarja in samo...Samo žali jo in jo odriva in pogleduje druge ženske in...in!" dekle, ki jih je morda štelo okoli dvajset se je hlipajoč sesedlo samo vase, a tu se pač nič ne da storiti.

"Poslušaj, kako ti je sploh ime?" sem jo vprašala, da bi ji misli speljala s teme, ki jo je tako očitno spravljala v stisko. "S-Saloma sem," je izdabila med hlipljaji in sprejela ponujeni robček. "In kakor da ne bi bila dovolj že vsa ta zgodba z očimom in tem kako me *gleda*," je vzkliknila, v očeh pa se ji je zablistala senčica besa, "se je sedaj priklatil še nek Janez, ki je Herodu povsem spridil glavo, kateremu pusti stanovati pri nas, kakor da še nimamo dovolj problemov..."

Salomi sem pustila, da si je še malo izjokala oči, a nato sem nadaljevala "In s čim je ta...Janez prepričal tvojega očima, da mu pusti ostajati doma?" "Ne vem, neko blebetanje o enem odrešeniku in pogubi v prihodnosti in Bog si ga vedi kaj še vse. Same prazne marnje," je zasikala in si obrisala še zadnje solze. "In prekleti pritepenec je povrh vsega še tako...Tako lep!" Moč njenega glasu me je zadela tako iznenada, da sem se morala nagniti nazaj v stolu.

Po tem izpadu nobena izmed naju ni dolgo rekla nič; kaj je razmišljalo blede dekle, težko rečem, kajti na njenem obrazu so se tako hitro mešala in menjavala čustva, da se ni dalo določiti niti enega. Sama sem medtem skušala ugotoviti, kaj naj storim s to mladenko. Četudi je bila moja dolžnost, da ji skušam pomagati, načeloma nisem bila ravno navdušena nad ljudmi, ki so meni nič tebi nič prihrumeli skozi moja vrata, a vsaj v tem primeru je bilo to kolikor toliko razumljivo.

Saloma

Po dolgi tišini in še daljšem premisleku sem jo z naročilom za naslednji dan poslala domov, sama pa sem pozno v noč ugotavljala, kaj z njo storiti in kakšni problemi jo sploh v resnici pestijo.

Naslednjega dne nisem bila kaj dosti bližje resnici, z izjemo tega, da je problematika sedela na stolu nasproti mojega. "Torej, Saloma," sem previdno začela, a dekle se je na srečo zdelo bolj stabilno kot včeraj, "če prav razumem, so se tvoje težave pričele, ko se je tvoja mati ponovno poročila, kajne?" Ker je bledikava ženska le pokimala v odgovor, sem to vzela kakor dovoljenje za nadaljevanje. "Opiši mi tvojega očima, prosim," sem jo mehko pobarala, da ne bi zopet vzbudila nasilne reakcije ob temi, ki jo je očitno tako bodla.

"Herod je," stresla se je, kakor da bi jo dajala mrzlica, in nadaljevala, "Herod je tako egocentričen in ignoranten in sebičen in tako *prekleta* pohoten!" je stopnjujoč izbruhnila. "In tako lahkomiseln in...in nesramen in naiven! Tistemu Janezu verjame vsako besedo," je sedaj zastokala ter že stegnila eno suhljato, belo roko bo robcih, ki so čepeli na mizici. Namesto da bi jo spodbujala, sem ji pustila, nekaj minut, da sama pretehta vse kar jo teži; in res, ni mi bilo treba čakati prav dolgo.

"Ampak on sploh ni glavni problem, moške pozornosti sem tako že navajena. Kakor da me ne bi tri četrtine njegovih prijateljev slačilo z očmi in me vabilo na sprehode po vrtu. Vse zanimam, vse, le Janeza ne! Pa ravno njega, njega, ki je edini vreden moje pozornosti!" V tistem izpadu sem prvič opazila sled česa drugega kakor bolečine in ranljivosti, ki pa se je, dlje kakor sva se poglobljali v njene probleme, prikazovala vse pogosteje. Za kakršnekoli teze je bilo še prezgodaj, a v glavi so se mi že tedaj pričele pojavljati prve ideje.

"Kaj pa je narobe s preostalimi...interesenti, da jih Janez tako prekaša?" sem jo pobarala, ko je njen jezni popadek minil. Sprva me je opazovala, kakor da bi mi bili iz glave ravnokar zrasli dve zeleni tipalki, a se je vendarle zbrala in mi dokaj civilizirano odgovorila "Oh, tako preprosti so, komaj opazni. On pa je tako lep, tako poln kontrastov, tako skrivnosten, razsvetljen..." skorajda romantični vzdih, ki je zapustil njene prsti, je bil dovolj jasen pokazatelj njenih čustev. "Pod soncem mu ga ni para, on pa me tako hladnokrvno zavrača, mene, *mene*, Herodiadino hčerko!" Saloma je vnovič zganjala vik in krik glede Janezovih čustev – oziroma neobstoju le-teh – do nje, sama pa sem se bila primorana še enkrat podvreči dolgi, mučni seansi sestavljeni večinoma iz opevanja njegovih čudovitih lastnosti in po drugi strani čistega sovraštva, ki je vse bolj kapljalo iz vsake besede.

"Pa si pomislila, da bi ti morda pomagalo, če bi se odmaknila iz očetovega družbenega kroga? Dovolj si že stara, da bi odšla na svoje, in morda bi ti takšen odmik koristil," sem ji skušala predlagati kolikor toliko nevsiljivo. "Kaj, oditi na svoje?!" je kar planila po meni in se z gorečnostjo v očeh nagnila naprej v stolu, "Oditi na svoje in zapustiti Janeza? *Mojega* Janeza? Ga prepustiti kateri drugi? Niti v sanjah!" je pribila z največjo odločnostjo, kar sem jo do tedaj opazila pri njej drugače omahljivi, variirajoči osebnosti, kar je le še bolj potrdilo moje sume. Da bi dokončno utrdila teorijo, ki se mi je že dodobra oblikovala v glavi, sem zastavila še eno vprašanje: "Kaj pa bi storila, če bi te kak izmed...interesentov zasnuhil?"

Deležna sem bila še enega osuplega pogleda, a vsaj ta ni bil obarvan s čustvom, ki je bilo mešanica ogorčenosti in nejevere, temveč le preprosto presenečenje. "Kaj ni očitno?" zavila je z očmi, ko nisem odgovorila, in vendarle obrazložila svoje besede, "Čisto preprosto; vseeno mi je. Oni me prav nič ne

Saloma

---

zanimajo in zaradi mene se lahko tudi vrže z balkona iz ljubezni," je povedala tako mrzlo, kakor da bi govorila o kosu skale in ne o živem bitju. Čeprav sem se že srečala z nekaj podobno ekstremnimi primerki, je bil vseeno vsakič znova velik šok, ko si sočloveka slišal izjaviti nekaj tako diametralno nasprotnega vsakršni najosnovnejši etiki.

Medtem ko sem jo le še napol poslušala, ko je nadalje razpredala o globini svoje ljubezni do Janeza in njegovi nadčloveški lepoti, sem še zadnjič primerjala ugotovitve preteklih dveh ur s tistimi iz preostalega tedna. Kakor sem že predvidevala, kaj dosti prostora za dvome ni bilo več; do skorajšnjih zaključkov sem bila prišla že dan poprej, vsa detajlna odkritja, ki so sledila tistega popoldneva, pa so le še dokončno potrdila moje sume.

"Saloma, bojim se, da trpiš za kar nekaj hudimi problemi," sem se ji nasmehnila – ta del sodelovanja s pacientom je bil vedno najbolj težaven – in počakala, da sem imela njeno polno pozornost. "A na srečo ni nič takega, česar se ne bi dalo rešiti. Moj prvi, najpreprostejši nasvet je, da se preseliš proč od tod; to se sicer morda zdi velik korak, a ti bo skoraj zagotovo zelo dobro delo. Če boš prišla izpod vpliva obeh svojih staršev in njune družbe, predvsem pa Janeza, boš najverjetneje spoznala, da je tam zunaj še veliko odličnih ljudi, ki niso tako škodljivi tebi in svoji okolici. Priporočam ti tudi, da si najdeš delo ki te resnično veseli in se trudiš izogibati tistemu, kar od tebe zahteva pritisk družbe," sem nadaljevala, ko se ni zdelo, da bo doživela enega izmed svojih živčnih izpadov.

Seveda sem v kasnejšem poročilu napisala bolj podroben seznam stvari, ki so jo pestile, in tudi opozorila pristojnosti, da morda ni najstabilnejša; a človeku je bilo treba dati možnost, kajti srečala sem bila že mnogo primerkov, ki jih je že sama sprememba zraka in okolja dodobra in korenito spremenila. Če pa bi šlo kaj narobe...no, tu so bile še vedno druge, za to bolj specializirane ustanove. Nedefinirana morala, milejša oblika Ojdipovega kompleksa in pa možnosti na sadizem in megalomanijo niso bile ravno reči, ki bi jih jemali s preveliko lahkoto.

Dva meseca kasneje sem slišala, da se je dekle preselilo v eno izmed obalnih mest in se zaposlilo kakor turistična vodička in specialistka o umetnostni zgodovini. Sodeč po tem, kar sem prebrala, je bila Saloma prav neverjetno dobro podkovana o poznem obdobju Rimljanov in življenju v njihovih provincah; kdo bi si bil mislil, kakšen intelekt lahko zatira slabo okolje!